

Michaël, het roode kruis en relief op de borst. „Ik zou zoo gaarne willen”, sprak zij, „dat gij dit beeld als een gedachtenis aan mij op uw werktafel plaatste”.

Daags daarna werd Dunant op het galadiner genoodigd, dat de stad Berlijn den Koning aanbood.

Een andere hooge beschermvrouwe, keizerin Eugenie, ontbood Dunant den 7^{den} Juli 1867 op de Tuileries. Geheel Europa was bij de groote wereldtentoonstelling te Parijs verzameld. Ook hadden al de R. K. vereenigingen hare afgevaardigden naar Parijs gezonden. Eugenie verlangde met geheel haar hart, dat de bepalingen der conventie van Genève ook op hen, die ter zee gewond werden, toegepast zouden worden. Zij droeg Dunant op haren wensch aan de afgevaardigden van het R. K. te openbaren. Hij kweet zich van deze eervolle opdracht terstond. Daarop stelden de rapporteurs, kolonel Huber-Saladin (van Zwitserland) en baron Mundy (van Oostenrijk) de vergadering voor, den tekst van 1864 aan te vullen met een paragraaf, die de gewonde of schipbreuk lijdende zeelieden, alsmede de ziekenschepen en hun bemanning, onzijdig zou verklaren.

Om over dit voorstel te beraadslagen, deed de Zwitsersche bondsraad den 5^{den} Oct. 1868 eene vergadering ten raadhuize van Genève bijeenkomen. Aan den reeds in toepassing zijnden, oorspronkelijken tekst werd geen letter veranderd. Wel wilde men de artikelen, door Eugenie verlangd, er als aanhangsel bij opnemen. Den 23sten Oct. deelde de Bondsraad de voorgestelde uitbreidingen aan de onderteekenaars der conventie van 1864 mede. Bij de troonrede van 1869 nam de koning van Pruisen hen aan. Politieke verwickelingen beletten het toetreden van alle contrahenten. Derhalve blijft de conventie van 1864 de eenige wet, die alle volken verbindt 1).

Tijdens het verblijf te Parijs in 1867 brak Dunant een lans voor andere slachtoffers van den oorlog: de krijgsgevangenen. Te Castiglione was zijn medelijden opgewekt door het gezicht van de gevangen Oostenrijksche militairen, die, na moedig hun plicht gedaan te hebben, als kudden schapen werden voortgedreven. Nobel ligt dit gevoel van deernis uitgedrukt in *Les Prisonniers de Guerre*, jonger dan *Un Souvenir*, maar zijn broeder waardig. Op de conferentie van het R. K. te Parijs sprong Dunant, in naam van het Hoofdcmité van Frankrijk, voor de krijgsgevangenen in de bres. Vruchteloos, men vond hem te haastig, te veeleischend. Doch Dunant gaf geen kamp. Vijf jaar

1) C. f. blz. 18.

2 Welk een groot doel den Czaar voor oogen zweefde, blijk uit de woorden van het rondschrijven van Gortchakoff aan den gezant te Londen, graaf Brunhoff: „Plus se développe la solidarité qui tend de nos jours à rapprocher et à unir les nations comme les membres d'une même famille, plus d'une autre côté leur organisation militaire tend à donner à leurs conflits le caractère de luttes entre nations armées; plus aussi il devient nécessaire de déterminer avec plus de précision que par le passé, les lois et usages admissibles dans l'état de guerre afin d'en limiter les conséquences et d'en diminuer les calamités. Dans ce but il semble indispensable d'établir d'un commun accord des règles qui soient rendues obligatoires pour les gouvernements et leurs armées sur la base d'une complète réciprocité”. (Blue Book of Parliament 1874).